

Мигел Брианте
КИНКОН

americas

ΕΡ&Ο

Obra editada en el marco del Programa „Sur“ de Apoyo
a las Traducciones del Ministerio de Relaciones Exteriores,
Comercio Internacional y Culto de la República Argentina

Изданието е публикувано под егидата на Програмата
за подпомагане на преводи „Сур“ към Министерството
на външните работи, международната търговия и
вероизповеданията на Република Аржентина

© Мигел Брианте, автор, 2024

Miguel Briante, Kincón. Alto Pogo, Buenos Aires, 2020

© Стефка Василева Кожухарова, превод, 2024

© София Любомирова Попйорданова, художник, 2024

© Издателство „Ерго“, 2024

ISBN 978-619-259-100-7

Мигел Брианте КУНКОН

Превод от испански
Стефка Кожухарова

Издателство „Ерго“
София, 2024

*На Каталина, Мишел и София
по реда на появяването им.
На моя приятел Рикардо Кайегари
in memoriam.*

Всички на света, без един.
СИДНИ УЕСТ

ЕДНО

Аз се казвам Бентос Маркос Сесмеао и съм свикнал да умирам. Казвам ви го само за да ви го припомня, Миранда, тъй като сте млад и може да нямате спомен за това. Казвам ви го, за да знаете, че ако реша, че няма да минете, няма да минете, колкото и да засилвате петнистия си кон и колкото и остър да е ножът ви. Не съм от хората, дето лесно се плашат. Все още мога да спра кон, колкото и широки да са гърдите му, колкото и силно да ритат. Лъжа е, че може да побягна, ако сложат пред мен огледало, защото съм се излекувал от ужаса, дори когато става дума за лицето ми. И не се смейте, защото това наистина е името ми, спомнете си. Бентос Маркос Сесмеао, а не така, както ме наричат в селото. Нито Черния, нито Карнейро, нито Черния ефрейтор, нито Кинкон – имена, които, въпреки всичко, вече започваха да ми харесват. Но не изречени от хора като вас, Миранда, които в края на краищата са като мен, обикновени работници или нещо такова. Имаше и

други, които можеха да ме наричат така, и дори ми харесваше, въпреки всичко. Но вие не, Миранда, вие по-добре недейте. Така че по-добре заобикаляйте, както ви казвам, винаги, когато излизате. По-добре тръгнете покрай имението, примирете се, че ще обикаляте, колкото и да се отдалечавате от селото по този начин. Все пак сигурно е хубаво да се минава из трънаците сега, през лятото, понеже при всяка стъпка на коня излизат множество какви ли не птици, не само яребици. Това казвам. По-добре така, отколкото да пробвате леко ли ще излезе ножът ви, ако попаднете в полезрението ми; не ме приближавайте и не ме карайте да стоя до оградата всеки път, когато се завъртите насам. Освен това няма да ви е лесно, понеже преди известно време заковах добре портичката с три пирона за дирека, това си е мое право. Заобикаляте и излизате малко по-нагоре, защото моята ивица земя е тясна, и минавате по пътя покрай телената ограда на имението. Знам, че на англичаните не им харесва, но може би вие ще решите да направите това, вместо да ме дразните. Ще кажете, че е глупост да се прави вход тук, имам предвид, да се сложи главната порта чак на четири левги; и аз казвам, че е така. Главната порта на имението. Но казвам също, че когато я направиха (аз тези времена ги знам по-добре от вас, все за нещо ме е довел дон Томас) селото не беше и толкова голямо. А пък сега си е най-добре, защото господарите излизат право на пътя и им е едно и също и до Монте, и до Белграно. Не едно и също, но еднакво удобно, щом излязат на пътя. Представете си, че за да отидат до Буенос Айрес, както и до Монте, трябва да излязат от тази страна. Би било половин час повече, отколкото е пътят на отиване и връщане от Манантиалес до входа на имението. Каз-

вам ви го по този начин, за да разберете. Знаете ли, че с кола от входа на имението до моста на Манантиалес, което е все едно до селото, има четвърт час и ще бъде доста загуба на време, ако искаш да отидеш до Монте, да дойдеш с кола от вътрешността за четвърт час, за да се върнеш по пътя, който си гледал отстрани през цялото пътуване. Точно половин час, забележете. Естествено, вие губите, защото с петнистия кон ще ви трябва към час и половина да стигнете до Белграно, а като пресечете, почти сте там. Но вината не е моя, Миранда, и аз ви давам добър съвет. Вие се уговорете с англичаните да ви отворят проход за минаване там, където свършва моят имот, близо е. Защото не е моя вината, че моята част е точно там, където е можело да се минава. На мен така ми харесва, всичко си е на мястото и не упорствайте да минавате оттам, защото тази земя е моя, както е посочено в завещанието на самия дон Томас, а аз държа да се уважава паметта му. „Някой ден ще имаш място, където да умреш, Бентос.“ Така ми каза веднъж. Изпълни обещанието си и ето ме тук, и държа да се уважава паметта му, паметта на този, който ви беше господар. Полето е хубаво в този час и по-добре да няма кавги. И свади. И друго казваше дон Томас понякога, привечер. Че полето е хубаво, тоест искаше да каже, че е спокойно, полето, и тогава той рисуваше ли, рисуваше. Той казваше, че в такива дни човек може да е като децата и вземаше най-тънкия молив, и стоеше там, и драскаше ли, драскаше с молива много тънички чертички, и така на хартията се появяваха растения като играчки и крави като играчки, и той се смееше. Това бяха нещата, които най ми харесваха, аз, естествено, никога не съм разбирал много от това, а от това трябва да разбираш. Нещата, които не

правеше с молив, а с цветовете изобщо не ми харесваха. Но тези с молив и с дебели черти с въглен винаги ми въздействаха. Онези с по-дебелите черти бяха все извити и тъмни и не ми харесваха много, но се заглеждах в тях и той ми казваше, че се заглеждам, защото ме карат да си спомням разни неща, ама знам ли. Обаче тези с тънките чертички ме караха да се чувствам доволен и така придобих навика да казвам, че полето е хубаво в този час, както казваше той, самият аз се развеселявам и нямам желание за свати. Нито за кавги. Така че по-добре всеки да си гледа своето, Миранда, всяка жаба да си знае гъола. Ще е по-добре. По-добре денят да свърши в мир, без да ти треперят ръцете от гняв. По-добре да изпратиш деня спокоен, да гледаш как угасва дневната светлина сега, когато е лято и заедно с мрака започват да цвърчат щурците, и всяка локва като че ли ври и кипи от толкова движение и врява. Всякакви жаби, да не говорим за лая, който сега започва. Става така. Първо виждам Миранда, който запарва последното мате и тръгва към обора на петдесетина метра от ранчото, където живее. На петдесетина метра. Май на стотина, както аз ги виждам, сигурен съм. Поне така беше, когато аз бях в имението – казваха, че четвъртото ранчо е на точно сто метра от изхода за селото. В такъв случай повече, не по-малко, сега си давам сметка. Защото моят терен е от същата страна, от която беше селският път, и се числеше към самото имение. После направиха път и правителството купи частта на семейство Сан Мануел, така Ел Негрете се разшири и стана каквото е сега, естествено англичаните не пипнаха нищо, пътят изглежда ей толкова широк по протежението си, оградено е само парчето земя, което ми остави дон Томас, точно там на края, близо

до селото, дори за това беше помислил. И би трябвало да се пресметне колко терен се губи така, трябва да са трийсет метра на ширина по цялото протежение на разстоянието от Манантиалес до отгатык портата, със завоите целият път става към повече от четири левги. Сребърно острие, казвам аз. Тези неща бих могъл да ги кажа на дон Томас, но не и на тези, сегашните, дете ме пуснаха да дойда на този терен само за да не си развалят отношенията със селото и с когото и да било. Пуснаха ме, за да изпълнят завещанието на дон Томас, който ме доведе от Бразилия и никога не ме е забравял до последния си час, и даже писа за мен и как ме е намерил, и всичко това в онези книжа, дете ми остави заедно с няколко рисунки. Горкият дон Томас.

Датата не се вижда ясно, била е изтрита. Никога няма да си обясня защо съм изтрил тази дата. Все пак лесно ще я възстановя, като си прегледам дневника. Изникна така, едва ли не небрежно, между други снимки и пощенски картички – и някои от онези скици с молив, които направих по време на онова пътуване, когато все още си мислех, че мога да нарисувам с бои или поне с молив Мато Гросо, – докато си подреждах книжата. Времето, това жълто вещество, беше паднало върху старите снимки по-скоро за да ги запази, отколкото за да ги унищожи. Върху тази – която сега е тук, подпряна на пепелника, докато пиша – тъжната патина е по-изявена, има тревожен блясък. Човек може да я гледа дълго, да я доближава, да я отдалечава. Тогава старият фотоапарат възкръсва с всичките си несвършенства от светлина и сянка, с цялата игра на неточната си леща. Като че ли машината е създала сама един